

saa er det saa uhyre nemt: saa gaar man ind ad den ene Dør og henter sine Penge og bringer dem ind ad den anden Dør i samme Bygning og siger: Her er sikkert, her er Statsgaranti. Hvis dette Lovforslag vedtages, vil det betyde, at Penge kunne ingen Steder staa saa sikkert som i Fredericia Bank, hvor der er Statsgaranti for Pengene; de ere derimod ikke sikre i Fredericia Sparekasse, og derfor lader man dem foretage en lille Vandring ind i Fredericia Bank. Det er jeg sikker paa, at ingen har tænkt sig, selv ikke de, som mene, at Garantien bør tiltrædes, og at man bør tiltræde, hvad der skete i Februar Maaned.

Det har under Sagens Behandling i de to foregaaende Dage været udtalt, at naar Finansminister Vilhelm Lassen ikke allerede i Foraaret forelagde et Forslag, gaaende ud paa at sikre sig Lovhjemmel for det, han her foretog sig, saa mente man, at det var paa Grund af hans Sygdom og senere paafølgende Død. I de Udtalelser, som Vilhelm Lassen fremkom med til mig, var der ogsaa en lille Smule om det. Det, han ønskede af mig, var de personlige Oplysninger, jeg har omtalt, men han udtalte sig i øvrigt ogsaa om, hvorledes hans Stilling var, og han sagde, at det var under Tavsheds Løfte, at han gav mig Oplysning derom, jeg maatte ikke meddele noget til nogen som helst her i Rigsdagen om Sagen, fordi Hemmeligholdelsen for ham var det, det kom an paa. Han sagde da: Den Lov, der er vedtagen, og den Overenskomst, som kædes til Loven, og som staa i Anmærkningerne, lader ikke Tvivl tilbage om, at det var Rigsdagens Ønske med Bankgarantien for de københavnske Banker at ville have tilvejebragt Ro paa Pengemarkedet. Det er Lovens Aand, som ingen kan misforstaa — det er Vilhelm Lassen, jeg citerer —, Lovens Bogstav kan maaske sige, at vi kun have Ret til at garantere for københavnske Banker, men jeg vilde handle daarligt, om jeg af Hensyn til et Bogstav, naar Aanden taler saa utvetydigt, vilde komme til Offentligheden med en Meddelelse, som aldrig kunde gavne, og jeg er sikker paa, at jeg vil faa Lovgivningsmagtens Samtykke, naar jeg i hvert Fald kunde befrygte, at der vilde komme Mistillid til alle Landets Spare-

kasser, derfor agter jeg ikke i Aar at komme med en Lov, og jeg vil ikke gaa til Finansudvalget. Der har været Tale om, at han har været i Finansudvalget, men han vilde ikke gaa til Finansudvalget, om det, blandt andet fordi han vidste, at Socialdemokraterne i Finansudvalget, hvis de fik en saadan Meddelelse, vilde sigesom ved andre Lejligheder: Vi maa gaa til vor Gruppe, før vi kunne give vor Tilslutning. Og han sagde: Det maa ikke komme til Gruppen, thi ved Rigsdagen det, saa ved Offentligheden det, og saa hjælper denne Garanti ikke noget som helst. Det, som skal hjælpe, er det lille Beløb af 400,000 Kr., som kan bevirke, at Tilliden til Sparekassen opretholdes fra i Dag og saa længe, indtil der ingen Fare er ved at sige: Der har alligevel været noget galt ved en af dem. (*Poul Christensen*: Og Rigsdagen ude af Spillet!). Jeg forsvare ikke Vilhelm Lassen, jeg citerer blot, hvorledes hans Udtalelser til mig faldt. Det mener jeg, jeg er pligtig til at gøre, da der har været gættet paa, hvad Tankenkunde være med, at Vilhelm Lassen ikke mødte for Rigsdagen, og de Udtalelser, jeg er fremkommen med, staa ikke som Udtryk for min Opfattelse, men ere et Referat af Vilhelm Lassens Udtalelser; de ere ikke ordret, men jeg ved bestemt, at de dække over Meningen i Vilhelm Lassens Udtalelser.

Jeg vil dernæst gerne gøre nogle Bemærkninger til det foreliggende Forslag i Anledning af de Udtalelser, der faldt fra det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck), dels under Sags Behandling og dels under Omtalen af Loven om Den sjællandske Bondestands Sparekasse. Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds benyttede Lejligheden, da Den sjællandske Bondestands Sparekasse var til Behandling her, til at udtale Mistillid til Selvstyret. Han mente, at det, der var sket i Den sjællandske Bondestands Sparekasse, betød saadant noget, som at Selvstyret havde spillet Falit, og da han udtalte sig i Forgaars, mente han, at det var Reformpartiet, der maatte være mægtigt oppe i Nibeegnen, siden man kunde faa en saadan Garanti til Nibe Bank. Jeg mener, at det er yderst letsindigt af det ærede Medlem at fremsætte